

вой гледището на руския св. Синодъ, като по тоя начинъ се дезинтересира отъ дѣлото на българитѣ и вземе страната на патриаршията.

Но графъ А. П. Толстой се излѣгалъ въ смѣткитѣ си. Защото, 1. ако на думитѣ на оберъ-прокурора, че „печалната разпря между гърци и българи има повече политическо, отколкото църковно значение, че главната причина се заключава въ разнитѣ политически блѣнове, на които, както е известно, не сж чужди и българитѣ“... и пр., императорътъ отговорилъ: „въ това нѣма никакво съмнение, но, за нещастие главенъ поводъ къмъ това бѣха притѣсненията на славянското племе отъ гръцкото духовенство“;

2. ако на поставения отъ оберъ-прокурора въпросъ: „ако по тоя начинъ коренната причина на раздора между православнитѣ жители на Турция състои предимно въ политическитѣ разпри, то може ли да се надѣваме, че неприязненитѣ отношения между гърци (и българи) биха се прекратили едничко чрезъ измѣнения въ старата иерархическа уредба?“—императорътъ отговаря: „Въ това едничко азъ отъ своя страна виждамъ спасението на православието отъ вътрешенъ раздоръ, отъ който иначе неминуемо ще се възползува католишката пропаганда, чиито пагубни действия и сега вече се забелязатъ“;

3. ако срещу думитѣ на графа, какво, споредъ съобщението на посланика Лобанова-Ростовски (отъ 29. XII. 1859), кукушани, „изказали твърдо намѣрение да излѣзатъ отъ-подъ зависимостъта на своя мѣстенъ (солунски) митрополитъ“, императорътъ бележи: „защото той (митрополитътъ) е заразенъ отъ сжщата ненавистъ къмъ славянитѣ, както и останалото гръцко-духовенство“;

4. ако на думитѣ на оберъ-прокурора: „Между това нѣкои лица, чието мнение въ тоя случай заслужва особено внимание (Александъръ II пише: „кои сж тия лица? азъ бихъ желалъ да ги зная), твърдятъ, че желанието на кукушани да излѣзатъ отъ подчинението на мѣстния митрополитъ, е ненавремененъ и вреденъ за православието и че неговото изпълнение би нанесло правствено ущърбъ на Великата църква, чието достоинство трѣбва да се поддържа отъ цѣлия православенъ свѣтъ“, Александъръ II отговаря: „Това е съвършено справедливо, и ние се стараемъ да докажемъ съ нашитѣ действия, че (гледаме на православието) не тѣй, както гърцитѣ, които гледатъ въ светото дѣло не като общо православно, а като на изключително гръцко“;

5. ако срещу опасенията на оберъ-прокурора, какво българитѣ ще поискатъ, въ случай че се удовлетвори искането на ку-